

на човѣшка ненависть, на адска злоба, кипнала против мене поради смѣлостта ми да говорж истината, да бичувамъ нищожеството; нека бѣдѣ падналъ, като искупителна жертва на прогресса, на свѣтлината.. Ореолътъ на такава смърть е величественъ. Но какъ да стане това?

Докторътъ остави да рѣши въпроса извънъ хана, тури въ пазвата депешата и се запжти прѣзъ тѣснитѣ улици на селото въ планината.

Цѣла нощъ докторъ Джанъ-Джанъ не можѣ да заспи — отъ вълнующи мисли и отъ гладни дървеници. Той си прѣдставяше послѣдствията отъ депешата си; шумътъ, изумлението, което щеше да причини скръбната вѣстъ въ столицата; той си прѣдстави неизбежната реакция, внезапний избликъ отъ симпатии, съжаления за тѣй рано загиналий великъ талантъ, а подиръ това — цѣлий хоръ отъ въсфаления, отъ въсхитени прѣвъзнасяния всичко онова, което той бѣ далъ на България и което тя губеше съ неговата смърть. Сега сичкиятъ страсти, глухи ненависти и тайни зависти, които бѣхж образували този заговоръ отъ мълчание около неговото име, щяхж да капитулиратъ и да се замѣнхтъ съ въсторгъ и адмирация. Хората прѣдпочиталъ да фърлятъ вѣнци възъ гроба на умрѣлитѣ, нежели цвѣта по пжтя на живитѣ, понеже не имъ бѣркатъ вече, не прѣчалъ на тшеславието имъ, не плашатъ нищожеството имъ. Докторъ Джанъ-Джанъ четеше вече умствено, и цѣлъ покъртенъ, панегирически антрефилета и цѣли членове, дѣто му се мѣркахж чудно-сладостнитѣ за неговото самолюбие фрази: „Този младъ гений...“ „Този арсеналъ отъ науки!“ Тази рано покосена слава на България“... Тази нова велика жертва на нашата прѣстѣпна апатия!.. „Тѣ гъмжахж изъ реловетѣ, като драгоцѣнни камъне по златото на една корона. Джанъ-Джанъ даже се просълзи въ леглото си, умиление испълни душата му; той даже видѣ